

Opis podstatných částí rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. října 2006 pod sp. zn. 5 Ca 255/2006-47

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. E. P. a soudců Mgr. A. K. a Mgr. J. S v právní věci žalobce: T. H.,....., proti žalovanému: Policie České republiky, Správa hlavního města Prahy, Praha 4, Kongresová 2/1666, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného o žádosti žalobce ze dne 14.12.2005 o poskytnutí informace podle z.č. 106/1999 Sb.,

t a k t o :

Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Správy hlavního města Prahy, ze dne 27.6.2006, Č.j.: PSP-278/OVK-ČJ-201-2006 se z a m í t á .

Žaloba proti fiktivnímu rozhodnutí Policie České republiky, Správy hlavního města Prahy, o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí Policie České republiky; Obvodního ředitelství Praha II, ze dne 26.5.2006, Č.j.: ORII -163-6/SKS-2006 se o d m í t á .

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal k soudu žalobu proti fiktivnímu rozhodnutí Policie ČR, Správy hlavního města Prahy o zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí o částečném odepření informací, vydaného Obvodním ředitelstvím Policie ČR Praha II dne 26.5.2006 pod čj. OR II-163-6/SKS-2006, proti reálnému rozhodnutí Policie České republiky, Správy hl. m. Prahy, čj. PSP-278/OVK-ČJ-201-2006 ze dne 27.4.2006, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II ze dne 26.5.2006, Č.j. OR II-163-6/SKS-2006 o částečném odepření informací a rovněž proti tomuto rozhodnutí Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II ze dne 26.5.2006, Č.j. OR II-163-6/SKS-2006.

V žalobě uvedl, že dne 14.12.2005 podal podle z.č. 106/1999 Sb., žádost o poskytnutí informací o obsahu celého spisu skupiny kontroly a stížností Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II, čj. OR II-183/SKS-OZN-2005, týkajícího se vyřizování stížností žalobce na zneužití služebního motorového vozidla. Žalobce v žalobě podrobně popsal průběh řízení. Uvedl, že rozhodnutím Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II (dále prvostupňový orgán) čj. OR-II-1355/SKS-2005 ze dne 15.12.2005, bylo jeho žádosti zčásti nevyhověno, toto rozhodnutí však bylo na základě žalobcova odvolání podaného dne 27.12.2005 zrušeno rozhodnutím Policie ČR, Správy hlavního města Prahy (dále žalovaný) čj. PSP-4/OKS-ČJ-4-2006 a věc vrácena k novému projednání. Nové rozhodnutí však již nebylo vydáno a prvostupňový orgán toliko dopisem ze dne 8.2.2006 čj. OR II-163/SKS-2006 žalobce vyrozuměl, že jeho žádosti plně vyhovuje a informace se poskytují, a vyzval žalobce, aby se k převzetí informací dostavil. Kopie požadovaného stížnostního spisu byla zástupci žalobce, M. Š., předložena dne 13.3.2006, ze záznamu ze dne 8.2.2006 založeného na str. 21, však žalobce zjistil, že původní strana (list) 21 spisu byl nahrazen tímto a jako nadbytečný zničen. Výměnu listů provedl dne 8.2.2006 npor. Bc. D. P.. Žalobci, jak v žalobě namítl, tak bylo zčásti odepřeno poskytnutí informace, a to aniž by bylo vydáno rozhodnutí podle § 15 odst. 1 z.č. 106/1999 Sb., (dále zákon). Žalobce proti shora uvedenému úkonu prvostupňového orgánu ze dne 8.2.2006 zachycenému na str. 21 stížnostního spisu, který dle jeho mínění má charakter rozhodnutí, podal dne 22.3.2006 odvolání, předložené žalovanému dne 28.3.2006. Teprve dne 28.4.2006 bylo zmocněnci žalobce doručeno rozhodnutí

žalovaného ze dne 11.4.2006, čj. PSP-283/OKS-ČJ-212-2006 (odeslané až dne 14.4.2006), jímž bylo zrušeno fiktivní negativní rozhodnutí o částečném odepření informací, proti němuž však žalobce odvolání nepodal. Žalobce podrobně dovozoval, že zákon neobsahuje ustanovení o fikci rozhodnutí po té, co původní rozhodnutí je zrušeno soudem či odvolacím orgánem, případy fikce stanoví pouze v případě marného uplynutí lhůty 15 dní počínající od podání žádosti a v případě marného uplynutí lhůty 15 dní počínající od předložení odvolání; uplynutí lhůty počínající od podání žádosti může v téže věci nastat pouze jednou. Představa žalovaného, že odepřením informací o části spisu (č.l. 21) došlo k nastolení fikce prvostupňového rozhodnutí, je proto podle žalobce nesprávná.

Žalobce namítl i další nedostatky rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2006, mimo jiné nesprávné označení osoby oprávněné k jeho vydání, a dále to, že bylo vydáno po uplynutí lhůty dle § 16 odst. 3 zákona, neboť odvolání bylo žalovanému předloženo již 28.3.2006, lhůta k vydání rozhodnutí uplynula dne 12.4.2006, rozhodnutí datované dnem 11.4.2006, bylo však k poštovní přepravě odevzdáno až 14.4.2006. Žalobce tak dovedl fikci rozhodnutí o zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí. Poukázal na k věci se vztahující judikaturu, podle které je rozhodnutí podle § 15 odst. 4 zákona vydáno, jestliže je v uvedené lhůtě doručeno žadateli jeho písemné vyhotovení (rozsudek Krajského soudu v Ostravě čj. 22 Ca 296/2003-38 ze dne 29.7.2004, rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 16/2002-43 ze dne 14.12.2004 a rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 30 Ca 56/2003 ze dne 22.10.2003.

Žalobce namítl, že o jeho žádosti ze dne 14.12.2005 bylo proto s konečnou platností rozhodnuto fiktivním rozhodnutím, marným uplynutím lhůty 15 dnů od předložení žalobcovy odvolání, tj. dnem 12.4.2006, neboť v této lhůtě nebylo žalobci doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí. Reálné rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2006 je tedy dle žalobce nicotné. Zde žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 5 Ca 103/2003-67 ze dne 31.8.2006 a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 118/2000 ze dne 27.11.2003. S odkazem na další rozsáhlou judikaturu namítl, že fiktivní rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Dle žalobce má charakter rozhodnutí i úkon (sdělení) prvostupňového orgánu ze dne 8.2.2006, kterým bylo žalobci sděleno, že se jeho žádosti plně vyhovuje, a které pravomocně určilo práva a povinnosti žalobce, tedy rovněž představuje překážku věci pravomocně rozhodnuté. Jakákoli pozdější rozhodnutí vydaná v téže věci jsou tak dle mínění žalobce nicotná. Nic na tom nemění fakt, že uvedené sdělení není jako rozhodnutí označeno a nemá formální náležitosti rozhodnutí. V tomto bodě žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ČR Pl. 29/98, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 10 Ca 70/2004, rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 5/2002 a usnesení ústavního soudu III. ÚS 28/96.

Žalobce shrnul, že dne 14.12.2005 podal žádost o poskytnutí informací o obsahu spisu, svévolným postupem policie byl dne 8.2.2006 obsah spisu pozměněn, a téhož dne žalobci zasláno nepravdivé sdělení, že se jeho žádosti plně vyhovuje. Do dnešního dne žalobce informace v úplné podobě neobdržel. Přesto, že v podaném odvolání vyjádřil pochybnosti o nepodjatosti npor. Bc. P. D. (jehož podpis je uveden na záznamu na čl. 21 spisu a který dle žalobce není oprávněnou úřední osobou ke správnímu řízení), nebylo o vznesené námitce rozhodnuto, jak ukládá ust. § 9-12 z.č. 71/1967 Sb. O námitce podjatosti při tom musí být rozhodnuto před vydáním rozhodnutí ve věci samé, jak uvádí např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18.10.1999, čj. 29 Ca 360/95, rozsudek Městského soudu v Praze čj. 28 Ca 211/96 ze dne 26.11.1996, rozsudek Krajského soudu v Ostravě čj. 22 Ca 79/2004 ze dne 7.5.2003 či rozsudek Městského soudu v Praze čj. 9 Ca 53/2004 ze dne 21.9.2005.

Žalobce konstatoval, že jak proti reálnému rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2006, tak proti jeho fiktivnímu rozhodnutí o žalobcově odvolání ze dne 22.3.2006, podal žalobu k Městskému soudu v Praze, věc je vedena pod sp. zn. 11 Ca 130/2006. Přes podání žaloby a navzdory překážce věci pravomocně rozhodnuté, kterou žalobce dovozuje ze sdělení

povinného subjektu ze dne 8.2.2006, že žádosti žalobce se plně vyhovuje, a rovněž z fikce nastolené uplynutím lhůty 15 dní po podání odvolání dne 22.3.2006 proti aktu obsaženém na čl. 21 stížnostního spisu, prvostupňový orgán vydal další rozhodnutí, a to rozhodnutí ze dne 26.5.2006 čj. OR II-163-6/SKS-2006, jímž znovu částečně nevyhověl žádosti žalobce o poskytnutí informací nově zařazených pod čl. 39 spisu, opět s tvrzením, že jde o informace vyloučené dle § 11 odst. 1 písmo a) z.č. 106/1999 Sb. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 6.6.2006 odvolání, které údajně (podle odůvodnění reálného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2006) žalovaný obdržel dne 21.6.2006 (v takovém případě by lhůta pro rozhodnutí o odvolání končila dne 6.7.2006). Žalobce s odkazem na jinou věc, ve které žalovaný uvedl nesprávný údaj o dni, kdy mu odvolání bylo předloženo, zpochybnil, že předmětné odvolání bylo žalovanému předloženo dne 21.6.2006, a namítl, že ze spisu prvostupňového správního orgánu datum předložení odvolání žalovanému zjistit nelze. Poukázal rovněž na to, že originál jeho odvolání byl prvostupňovým správním orgánem zaslán Ministerstvu vnitra, ač toto není orgánem odvolacím a nemá tak kompetenci ani k tomu, aby se mohlo s odvoláním seznamovat. Odvolacímu orgánu byla prvostupňovým správním orgánem zaslána pouze kopie žalobcova odvolání, a to, jak vyplývá z průvodních dopisů prvostupňového správního orgánu datovaných dnem 13.6.2006, pouze pro informaci. Žalobce tak má za to, že s jeho odvoláním bylo nakládáno v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb., i v rozporu se z.č. 71/1967 Sb., průběh řízení byl nepřipustně oznamován a zjevně ovlivňován někým, kdo ve věci není příslušný, a to přesto, že prvoinstanční orgán věděl, kdo je odvolacím orgánem, neboť mu předkládal předchozí odvolání. Postup prvostupňového správního orgánu i žalovaného, který jej mlčky trpěl, odporuje základním zásadám správního řízení a v žalobci vzbuzuje dojem z korupčního jednání, s písemnostmi neveřejné povahy byly seznamovány osoby stojící mimo okruh osob oprávněných ke správnímu řízení, které na základě vztahů podřízenosti a nadřízenosti mohly libovolně zasahovat do probíhajícího správního řízení. Správní řízení tak probíhalo mimoprocesním způsobem vymykajícím se správnímu řádu i z.č. 106/1999 Sb., vzbuzujícím pochybnosti o nestrannosti a nepodjatosti úředních osob rozhodujících jak v prvním, tak ve druhém stupni. Došlo k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť byl dotčen jak stanovený postup, tak i požadavek nestrannosti a nezávislosti rozhodujícího orgánu.

Dále žalobce namítl, že po předložení žalobcova odvolání dne 21.6.2006 (přičemž tento den zpochybňuje), vydal žalovaný reálné rozhodnutí ze dne 27.6.2006, Č.j.: PSP-278/OVK-ČJ-201-2006, jímž zrušil reálné rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26.5.2006, čj. OR II-163-6/SKS-2006 a odvolání žalobce zcela vyhověl. Reálné rozhodnutí žalovaného bylo zmocněnci žalobce doručeno až dne 10.7.2006. Kdy bylo z úřadu odesláno, zjistit nelze. Protože k doručení rozhodnutí došlo po uplynutí lhůty 15 dnů od předložení odvolání žalovanému, nastala fikce, že bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo odvolání zamítnuto a reálné prvostupňové rozhodnutí ze dne 26.5.2006 potvrzeno. Ke vzniku fikce odvolacího rozhodnutí došlo dle žalobce dne 6.7.2006 a za doručené se považuje dnem 7.7.2006.

Žalobce poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j. 6 A 180/93 ze dne 26.5.1995 (podle kterého stanoví-li zákon lhůtu, do které musí správní orgán vydat rozhodnutí, musí být v této lhůtě rozhodnutí účastníku i řádně oznámeno), na rozsudek Krajského soudu v Ostravě čj. 22 Ca-296/2003-38 ze dne 29.7.2004, a zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 16/2002-43 ze dne 14.12.2004 (podle kterého je rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 4 z.č. 106/1999 Sb., vydáno, jestliže je v uvedené lhůtě doručeno žadateli o informaci jeho písemné vyhotovení) a na rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 30 Ca 56/2003 ze dne 22.10.2003 (o pravidlech počítání lhůt).

Žalobce namítl, že reálné rozhodnutí žalovaného čj. PSP-278/OKS-ČJ-201-2006 ze dne 27.6.2006 je pro překážku věci rozhodnuté nicotné, a odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 5 Ca 103/2003 ze dne 31.8.2006 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 118/2000 ze dne 27.11.2003. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobce nicotné i pro

překážku věci rozhodnuté vyplývající ze sdělení prvostupňového orgánu ze dne 8.2.2006, že se žádosti žalobce plně vyhovuje a z předchozího fiktivního rozhodnutí žalovaného nastoleného uplynutím lhůty 15 dnů po podání odvolání ze dne 22.3.2006 proti uvedené aktu ze dne 8.2.2006 obsaženému na čl. 21 stížnostního spisu (žaloba ve věci vedené pod sp. zn. 11 Ca 130/2006).

Bez ohledu na to, zda rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2006 je nicotné, je podle žalobce též nezákonné, a to jednak pro již vyjmenované vady řízení, jednak rovněž proto, že neobsahuje srozumitelný a vykonatelnosti schopný výrok, který by odpovídal ust. § 59 odst. 2 z.č. 71/1967 Sb., a dále proto, že v odůvodnění se toto rozhodnutí nevypořádává se všemi odvolacími námitkami, jejichž podstatnou část ponechává bez povšimnutí; rozhodnutí je tak pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné. Výrok rozhodnutí obsahuje větu o zrušení prvostupňového rozhodnutí a vyhovění odvolání v plném rozsahu, aniž by však věc zároveň byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně, je nesrozumitelný a nevykonatelný. Podle § 59 odst. 2 z.č. 71/1967 Sb., správní orgán II. stupně prvostupňové rozhodnutí, jsou-li pro to důvody, změni nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Protože teprve z odůvodnění reálného rozhodnutí žalovaného lze seznat, že žalobci mají být žádané informace poskytnuty v celém, nikoli jen omezeném rozsahu, bylo by dle žalobce logičtější, pokud by prvostupňové rozhodnutí žalovaný změnil (nikoli zrušil) a pokud by ve výroku výslovně uvedl, že informace žalobci budou poskytnuty v plném rozsahu. K problematice znění výroku rozhodnutí žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 11 Ca 30/2004 (podle kterého při posouzení, zda v odvolacím řízení je třeba rozhodnutí napadené odvoláním změnit, je třeba vycházet z toho, jak bylo rozhodnuto o předmětu řízení...pokud odvolací orgán dospěje k závěru, že podle hmotného práva věc měla být posouzena jinak, je dán důvod pro změnu rozhodnutí).

Žalobce namítl, že nejen že výrok reálného rozhodnutí žalovaného že „se prvostupňové rozhodnutí zrušuje a odvolání se plně vyhovuje“, je neurčitý a nevykonatelný, ale rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, neboť ponechává většinu odvolacích námitek bez povšimnutí. V podaném odvolání totiž žalobce rovněž namítal, že k omezení práva na informace došlo přesto, že dne 8.2.2006 byl naopak vyrozuměn, že se jeho žádosti ze dne 14.12.2005 plně vyhovuje, navzdory tomu pak při nahlédnutí do stížnostního spisu a převzetí kopií zjistil, že ze spisu byly dodatečně odstraněny údaje na čl. 21, a to způsobem, který obchází z.č. 106/1999 Sb., a jehož cílem bylo dosáhnout vyloučení možnosti podat proti takovému omezení práva na informace odvolání. Rovněž namítl, že sdělení policie (záznam), jímž došlo k omezení práva na informace, je ve smyslu soudní judikatury rozhodnutím zasahujícím do práv žalobce a přezkoumatelným na základě odvolání či žaloby bez ohledu na případné označení a chybějící formální náležitosti takového aktu, znovu vznesl námitku podjatosti npor. Bc. P. D., který konal ve věci úkony, aniž byl k tomu oprávněn, namítl zmatečnost a nicotnost předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2006 a výslovně upozornil, že proti němu podal žalobu, a že jakákoli následná rozhodnutí v této věci jsou pro překážku věci pravomocně rozhodnuté nicotná, namítl pak rovněž, že navzdory sdělení, že zbývající informace budou žalobci poskytnuty, nestalo se tak, namítl i to, že důvod omezení poskytnutí informací podle § 11 odst. 1 písm. a) z.č. 106/1999 Sb., není dán a že reálné rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26.5.2006 je nicotné. Žalovaný se však vypořádal pouze s jednou z uvedených námitek, a to s námitkou, že není dán důvod dle § 11 odst. 1 písm. a) z.č. 106/1999 Sb. Žalobce odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze čj. 6 A 81/1992-30 ze dne 13.4.1993, podle kterého je povinností správního orgánu provést důkazy a ověřit tvrzení účastníků řízení, na rozsudek téhož soudu čj. 6 A 48/92-23 ze dne 14.4.1993, podle kterého musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené a proč považuje skutečnosti účastníkem předestřené za nerozhodné, nesprávné nebo jinými důkazy vyvrácené. Namítl, že žalovaný takto nepostupoval, jeho reálné rozhodnutí je proto pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. Rovněž uvedl, že závěr o nicotnosti

rozhodnutí žalovaného je nutno vztáhnout ze stejných důvodů i na rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26.5.2006.

Žalobce v žalobě tvrdí, že bylo porušeno jeho právo na přístup k informacím podle čl. 17 odst. 1,4 Listiny a právo na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, jehož obsahem je dodržení stanoveného postupu při domáhání se ochrany práv. V důsledku toho byla zasažena i práva dle čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny (podřízené státní moci službě občanům, omezení uplatňování státní moci jen v případech, mezích a způsobu, které stanoví zákon), a rovněž právo dle čl. 38 odst. 2 Listiny na projednání věci (žalobcovy žádosti) v přiměřené lhůtě. Z postupu prvostupňového orgánu žalobce dovozuje snahu utajit informace vztahující se ke způsobu vyřizování stížností občanů na práci policie, vnitřní skupina kontroly povinného subjektu užívá svévolné a obstrukční postupy, přes řadu rozsudků, v nichž již soud vyložil, že ani neexistence ustanovení umožňujících nahlížení do spisů o stížnosti podle vyhl. č. 150/1958 Ú.l. není důvodem k odepření informací (rozsudky Městského soudu v Praze čj. 11 Ca 33/2004-46, 11 Ca 34/2004-44, 5 Ca 27/2004-42, 6 Ca 183/2003-36). Z těchto důvodů napadená rozhodnutí i procesní postup jejich vydání předcházející mající za následek zmatečnost, nezákonnost a nicotnost rozhodnutí, porušují žalobcova práva.

Žalobce žádal, aby soud vyslovil nicotnost, eventuálně zrušil fiktivní rozhodnutí Policie ČR, Správy hl.m. Prahy o zamítnutí odvolání žalobce podaného dne 6.6.2006 proti rozhodnutí Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II, čj. OR II-163-6/SKS-2006 ze dne 26.5.2006, reálné rozhodnutí Policie ČR, Správy hl.m. Prahy čj. PSP-278/OV-ČJ-2001-2006 ze dne 27.6.2006 a reálné rozhodnutí Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II, čj. OR II-163-6/SKS-2006 ze dne 26.5.2006, a dále aby žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a uvedl, že odmítá právní názor žalobce o povinnosti povinného subjektu ve lhůtě do 15 dnů doručit žadateli rozhodnutí dle § 15 odst. 1 zákona, a to s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 34/2004 vydaný v obdobné věci. Žalovaný poukázal na to, že ze správních spisů vyplývá, že všechna rozhodnutí vydaná povinnými subjekty dle § 15 odst. 1 zákona byla ve lhůtě stanovené pro vyřízení žádosti vydána a v této lhůtě rovněž žalobci odeslána doporučenými poštovními zásilkami podle § 24 z.č. 71/1967 Sb., neboť zákon o informacích postrádá ustanovení o doručování písemností a toto se tak řídí příslušným ustanovením správního řádu. Žalovaný uvedl, že správní spis prvostupňového orgánu čj. OR II-163/SKS-2006 zaslal Městskému soudu v Praze již ve věci sp. zn. 11 Ca 130/2006.

Žalobce v replice ze dne 28.12.2006 k otázce, kdy je rozhodnutí podle z.č. 106/199 Sb., vydáno, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 16/2002-43 ze dne 14.12.2004 a namítl, že žalovaný existenci tohoto rozsudku odmítá vzít na vědomí. Úkolem Nejvyššího správního soudu však je podle § 12 s.ř.s. zajištění jednoty a zákonnosti rozhodování, tj. sjednocování judikatury soudů, v případě nezávažnosti stanovisek Nejvyššího správního soudu by jeho existence ztratila smysl. Taktéž z nálezů Ústavního soudu ČR čj. III ÚS 470/97 ze dne 25.11.1999 vyplývá, že Nejvyšší soud je orgán povoláný ke sjednocování rozhodovací praxe. V doplnění podáním ze dne 9.7.2007 pak žalobce odkázal opětovně rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 16/2002-43, podle kterého rozhodnutí dle § 15 odst. 4 zákona o informacích je vydáno, jestliže je v uvedené lhůtě doručeno žadateli jeho písemné vyhotovení. Uvedl, že k tomuto právnímu názoru se Nejvyšší správní soud přihlásil i v rozsudku čj. 1 As 15/2005-73 ze dne 28.3.2007, v němž uvedl, že neshledal důvod se od tohoto právního názoru odchýlit. Žalobce uvedl, že podle nálezů III. ÚS 268/98 a I. ÚS 98/04 rovnost v právech ve vztahu k obecným soudům zakládá právo na stejné rozhodování ve stejných případech, podle II. ÚS 566/05 princip rovnosti znamená, že zákon by měl být vykládán pro všechny případy splňující stejné podmínky stejně, přehodnocení interpretace představuje zásah do právní jistoty a rovnosti

všech subjektů, které legitimně očekávají, že také v jejich případě bude zákon vykládán stejně. Žalobce proto na žalobě trvá.

Z podnětu podané žaloby přezkoumal soud rozhodnutí správního orgánu i jeho postup při rozhodování o žádosti žalobce o poskytnutí informací podle z.č. 106/1999 Sb., podané dne 14.12.2005, a to v mezích žalobních bodů, a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1,2 z.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání.

Z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným (část spisu obsahující spis prvostupňového správního orgánu byla předložena ke sp. zn. 11 Ca 130/2006 a zapůjčena k předmětné věci sp.zn. 5 Ca 255/2006) vyplývá, že žádostí o poskytnutí informace podle z.č. 106/1999 Sb., podanou Policií ČR, Obvodnímu ředitelství Praha II, dne 14.12.2005, žádal žalobce informace o obsahu celého spisu skupiny kontroly a stížností čj. OR 5-183/SKS-OZN-2005, týkajícího se vyřizování žalobcovy stížnosti na zneužití služebního motorového vozidla k soukromým účelům npor. J. H. Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 15.12.2005, čj. OR II-1355/SKS-2005 bylo žádosti „zčásti nevyhověno“. Toto rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání rozhodnutím žalovaného ze dne 6.1.2006, Č.j.: PSP-4/OKS-ČJ-4-2006. Žalobci pak byl dne 18.2.2006 doručen přípis prvostupňového správního orgánu ze dne 8.2.2006, čj. ORII163/SKS-2006, že žádost žalobce ze dne 14.12.2005 byla znovu posouzena a žádosti se plně vyhovuje. Žalobce byl uvedeným přípisem vyzván, aby se dostavil k povinnému subjektu, k poskytnutí informací. Přípis je podepsán plk. JUDr. J. N. s tím, že věc vyřizuje npor. Bc. P. D. Podle záznamu ze dne 13.3.2006 se k povinnému subjektu dostavil zástupce žalobce (M. Š.) převzal kopii spisu a podpisem potvrdil, že je úplná a souhlasí s originálem. Dne 22.3.2006 žalobce podal odvolání, v němž mimo jiné uvedl, že z kopie spisu zjistil, že se na straně (list) 21 spisu nachází ručně psaný záznam, dle kterého byla původní strana (list) 21 nahrazena touto a původní list byl zničen jako nadbytečný. Žalobce v odvolání namítl, že tímto způsobem, aniž bylo vydáno rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona, bylo poskytnutí informací žalobci zčásti odepřeno, úkon zachycený na str. 21 spisu je dle odvolatele rozhodnutím, jímž bylo zasaženo do jeho práv, a proti němuž tedy podává toto odvolání. Správní spis obsahuje i kopii strany 21 stížnostního spisu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11.4.2006, Č.j.: PSP-283/OKS-ČJ-212-2006 bylo o odvolání podaném žalobcem u povinného subjektu dne 22.3.2006 rozhodnuto s tím, že ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno, že jde o odvolání proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí povinného subjektu, fikce nastala neposkytnutím části informace listu č. 21 spisu čj. OR II-183/SKS-OZN-2005 přesto, že sdělením povinného subjektu ze dne 8.2.2006 je konstatováno poskytnutí informace o celém obsahu spisu; a dále, že fiktivní negativní rozhodnutí se zrušuje a věc se prvoinstančnímu orgánu vrací k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění odvolací orgán uvedl, že prvoinstanční správní orgán nepostupoval dle § 15 odst. 1 z.č. 106/1999 Sb., protože byt' zčásti žadateli nevyhověl, nevydal o tom rozhodnutí. Při novém projednání tak musí vymezit rozsah zákonných překážek.

Do správního spisu je dále založeno rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26.5.2006, Č.j.: OR II-163-6/SKS-2006, jímž žádosti žalobce zčásti nebylo vyhověno, a to u informací obsažených pod poř. č. 15-28 na listu č. 39 stížnostního spisu, s ohledem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) z.č. 106/1999 Sb. V odůvodnění se uvádí, že list č. 21 stížnostního spisu obsahoval před vypuštěním k věci se nevztahujících zápisů, kopii zápisů o jízdách pod poř. č. 15-29 z knihy provozu předmětného služebního motorového vozidla, s ohledem na odvolací námítky a rozhodnutí odvolacího orgánu do spisu byla vložena jako list č. 39 kopie zápisů o jízdách tohoto vozidla v původním rozsahu. Po opětovném posouzení žádosti žadatele ze dne 14.12.2005, se poskytují informace obsažené na všech listech spisu, s výjimkou informací pod poř. č. 15-28 na listu č. 39, a to proto, že se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, jejich poskytnutí tedy brání

ust. § 11 odst. 1 písmo a) z.č. 106/1999 Sb.

Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26.5.2006, Č.j.: OR II-163-6/SKS-2006, doručenému žalobci dne 2.6.2006, žalobce podal dne 6.6.2006 obsáhlé odvolání, obsahující řadu námitek, podrobně popsanych v žalobě. Ze správního spisu žalovaného (zaslaného Městskému soudu v Praze ke spisu 5 Ca 255/2006) je zřejmé, že odvolání prvostupňový správní orgán spolu s předkládací zprávou ze dne 13.6.2006 předložil téhož dne, a to spolu s příslušnými spisy, Ministerstvu vnitra ČR, s vyzněním, že odvolání bylo dáno na vědomí žalovanému. Ministerstvo vnitra s průvodním dopisem ze dne 19.6.2006 odvolání postoupilo Policii ČR, Správě hlavního města Prahy, kam odvolání dle podacího razítka došlo dne 21.6.2006. V průvodním dopise Ministerstvo vnitra uvedlo, že je odvolacím orgánem až od účinnosti z.č. 500/2004 Sb., ve spojení s novelou zákona o informacích zveřejněnou pod č. 61/2006 Sb., a účinnou od 23.3.2006. Poukázalo na ust. § 20 odst. 4 novely, podle kterého se pro odvolací řízení použije ust. § 178 správního řádu upravující, kdo je nadřízeným orgánem (jímž je Ministerstvo vnitra). Protože se však pro řízení o žádostech o poskytnutí informací podaných před účinností uvedených právních předpisů postupuje podle předpisů platných v době podání žádosti, v případě předmětné žádosti podané dne 14.12.2005 je odvolacím orgánem Policie ČR, Správa hl.m. Prahy.

Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 27.6.2006, Č.j.: PSP-278/OVK-ČJ-201-2006 tak, že se podle § 59 odst. 2 z.č. 71/1967 Sb., rozhodnutí ze dne 26.5.2006, Č.j.: OR II - 163-6/SKS-2006 se ruší a odvolání se v plném rozsahu vyhovuje. V odůvodnění uvedl, že odvolání obdržel dne 21.6.2006. Z odvolacích námitek zmínil nesouhlas odvolatele s použitím výluky dle § 11 odst. 1 písm. a) na informace na čl. 39 stížnostního spisu. K tomu uvedl, že s odůvodněním tohoto částečného odepření informací se nelze ztotožnit a s podrobnými důvody výslovně konstatoval, že shledal, že žádosti žadatele ze dne 14.12.2005 nebrání žádná zákonná překážka vylučující poskytnutí informace o obsahu celého stížnostního spisu. Proto rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno. Podle doručky připojené k rozhodnutí žalovaného, bylo rozhodnutí doručováno do vlastních rukou zmocněnce žalobce, M. Š., který je osobně převzal dne 10.7.2006, již dne 30.6.2006 však byl vyzván k převzetí uložené zásilky (tedy již dne 30.6.2006 bylo rozhodnutí uloženo na poštovním úřadě).

Podle přechodných ustanovení čl. II zákona č. 61/2006 Sb., jímž byl s účinností od 23.3.2006 novelizován z.č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále zákon), se pro vyřízení žádostí, které povinný subjekt obdržel přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, použijí dosavadní právní předpisy. Podle § 14 odst. 3 písm. c) zákona ve znění před novelou, povinný subjekt poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti podle písmena a), a to písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii, nebo na paměťových médiích. Podle § 15 odst. 1) zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí; podle odst. 4) jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Podle § 16 odst. 3 zákona, odvolací orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů od předložení odvolání povinným subjektem, jestliže v uvedené lhůtě o odvolání nerozhodl, má se za to, že vydal rozhodnutí, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze má ze zmíněného obsahu správního spisu za doložené, že odvolání, které žalobce dne 6.6.2006 podal proti rozhodnutí ze dne 26.5.2006, Č.j.: OR II-163-6/SKS-2006, bylo žalovanému /v originále včetně příslušných spisů, tj. tak, aby bylo způsobilé projednání a rozhodnutí/, předloženo Ministerstvem vnitra dne 21.6.2006. K žalobním námitkám na nesprávný postup prvostupňového orgánu, který odvolání /v originále spolu s příslušnými spisy/ nesprávně předložil Ministerstvu vnitra a žalovanému je dal pouze na vědomí, je soud toho názoru, že se tak stalo omylem prvostupňového orgánu v důsledku

změn právní úpravy, podrobně popsanych ve shora zmíněném průvodním dopise Ministerstva vnitra ze dne 19.6.2006. Z postupu prvostupňového správního orgánu, byť nebyl správný, nevyplývá nic, co by nasvědčovalo tomu, že pracovníci správního orgánu jsou podjatí či měli úmysl žalobce poškodit. Ze samotné skutečnosti, že se s obsahem odvolání včetně obsahu příslušných spisů mohl seznámit i jiný správní orgán, než orgán v té době příslušný k rozhodnutí o odvolání, nelze bez dalšího dovozovat, že došlo k porušení práv žalobce, namítaných podanou žalobou. V tomto směru vznesené žalobní námitky jsou proto nedůvodné.

Lhůta pro vyřízení odvolání předloženého odvolacímu orgánu dne 21.6.2006, uplynula dnem 6. 7. 2006 (čtvrtek). Rozhodnutí žalovaného, jímž o odvolání rozhodl, je datováno dnem 27.6.2006, a byť je zmocněnec žalobce osobně převzal až dne 10.7.2006, bylo již dne 30.6.2006 uloženo na poštovním úřadě.

Ve věci jde o posouzení, zda byla dodržena zákonná lhůta 15 dní stanovená pro rozhodnutí odvolacího orgánu, či zda nastala fikce vydání rozhodnutí, jímž odvolací orgán odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (§ 16 odst. 3 z.č. 106/1999 Sb.). Při posouzení časového okamžiku, v němž je *rozhodnuto* o odvolání podaném podle z.č. 106/1999 Sb., (ve znění před novelou provedenou z.č. 61/2006 Sb.), se Městský soud v Praze neztotožnil s právním názorem, že písemné vyhotovení rozhodnutí musí být v zákonem stanovené lhůtě rovněž *doručeno*.

Městský soud v Praze již dříve (rozsudek čj. 5 Ca 27/2004-42 ze dne 31.10.2005, rozsudek 11 Ca 33/2004-46 ze dne 1.11.2005) vyslovil právní názor, že ust. § 15 odst. 4 z.č. 106/1999 Sb., pro nastolení fikce rozhodnutí o odepření informací nestanoví, že ve lhůtě pro vyřízení žádosti musí být vydané rozhodnutí žadateli rovněž doručeno. Vycházel z argumentace, že obecně je vydání rozhodnutí správního orgánu vyvrcholením správního řízení, které začíná podáním návrhu účastníka či zahájením řízení z úřední povinnosti, pokračuje úkony správního orgánu a končí vydáním rozhodnutí. Průběh tohoto procesu může být označen pomocí nedokonavého vidu jako „rozhodování“. Pod samotným aktem rozhodnutí pak je třeba rozumět vydání konkrétního výsledku, který správní orgán příslušným způsobem vyjádří v podobě individuálního správního aktu a od chvíle tohoto vyjádření je jím vázán. Od fáze, kdy správní orgán je svým rozhodnutím sám vázán, jde o rozhodnutí správním orgánem *vydané*. Rozhodnutí vydané podle z.č. 106/1999 Sb., v písemné podobě, musí být žadateli doručeno (dle § 15 odst. 3 musí jít o doručení do vlastních rukou). Do doby jeho doručení žadateli není rozhodnutí pro žadatele závazné, to však podle mínění soudu neznamená, že by jen z tohoto důvodu bylo možno považovat je za nevydané. Soud proto uzavřel, že bylo-li písemné vyhotovení rozhodnutí, jímž bylo poskytnutí informace odepřeno, ve lhůtě pro vyřízení žádosti uloženo na poštovním úřadě (§ 24 odst. 2 tehdy platného správního řádu), pak je nepochybné, že ve lhůtě pro vyřízení žádosti bylo vydáno (správní orgán své rozhodnutí vyjádřil v podobě individuálního správního aktu, jímž je vázán) a fikce rozhodnutí dle § 15 odst. 4 zákona nenastala. Městský soud v Praze do své úvahy zahrnul i skutečnost, že žadatel o poskytnutí informace zná počátek lhůty pro vydání rozhodnutí, který se odvíjí ode dne podání žádosti. Po uplynutí této lhůty si může být zcela jist, že o jeho žádosti bylo rozhodnuto, ať již aktivně, či nečinností správního orgánu. Žadatel o poskytnutí informace tedy má možnost „střežit si svá práva“. Právní úprava zaručuje možnost obrany žadatele, kterému je poskytnutí informace odepřeno. Ani v případě, že žadatel se o vydání rozhodnutí v písemné podobě dozví (bude mu doručeno) až po té, co již podal odvolání v domnění, že nastala fikce zamítavého rozhodnutí, není žadatel na svém právu obrany zkrácen; rovněž proti písemnému rozhodnutí může podat odvolání do 15ti dnů ode dne jeho doručení. V případě pochybností o tom, zda písemné rozhodnutí, které žadateli bylo doručeno po uplynutí lhůty pro vyřízení žádosti, bylo v této lhůtě skutečně vydáno, je hlediskem prokázání takové skutečnosti doba expedice písemného vyhotovení rozhodnutí z úřadu k rukám žadatele, kterou doložit bude na rozhodujícím správním orgánu.

Soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na výklad ustanovení § 16 odst. 3 z.č. 106/1999 Sb., tj. na posouzení okamžiku, kdy odvolací orgán „rozhodne“ tj. vydá rozhodnutí, o podaném odvolání. Uvedený výklad vylučuje případné úvahy o antidatování rozhodnutí vydávaných správním orgánem, zachovává práva žadatelů na obranu proti rozhodnutí o odepření informací a v neposlední řadě správnímu orgánu zachovává v celé délce 15 denní lhůtu, kterou zákon stanovil pro jeho rozhodnutí. Za vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě je plně odpovědný správní orgán se všemi z toho plynoucími důsledky. Pokud by v zákonem stanovené lhůtě mělo být rozhodnutí správního orgánu zároveň i doručeno, pak by zachování lhůty, závisající i na rychlosti doručení (tj. na činnosti poštovního úřadu), nebylo plně v moci rozhodujícího správního orgánu. Je sice skutečností, datum předložení odvolání povinným subjektem odvolacímu orgánu není dáváno odvolateli na vědomí, lze je však zjistit nahlédnutím do spisu či dotazem u správního orgánu. Lhůta pro podání žaloby proti fiktivnímu či reálnému rozhodnutí odvolacího orgánu je dostatečně dlouhá pro zjištění daného stavu věci, právní úprava tedy zaručuje možnost obrany žadateli, jemuž správní orgán poskytnutí informací odepřel.

Pro úplnost pak soud poukazuje na to, že ustanovení § 23 odst. 4 z.č. 500/2004 Sb., dopadající na doručování rozhodnutí o žádostech o informace podaných po 1.1.2006 (ust. § 179 odst. 1 z.č. 500/2004 Sb., ust. § 20 odst. 4 z.č. 106/1999 Sb.), stanoví úložní dobu 15 dnů. Pokud by v 15 denní lhůtě stanovené dle ust. § 16 odst. 3 z.č. 106/1999 Sb., mělo být vydané rozhodnutí rovněž doručeno, bylo by zachování této lhůty vyloučeno v případě doručení rozhodnutí uložením podle z.č. 500/2004 Sb., tj. uplynutím úložní /15 denní/ lhůty. Soud poukazuje rovněž na ustanovení § 71 odst. 2 písmo a) z.č. 500/2004 Sb., podle kterého se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, případně jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „vypraveno dne:“ Nový správní řád, který podle § 20 odst. 4 z.č. 106/1999 Sb., s výjimkami tam stanovenými, dopadá na řízení podle z.č. 106/1999 Sb., tedy okamžik „vydání“ rozhodnutí správního orgánu řeší shodně s právním názorem Městského soudu v Praze.

K poukazu žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 16/2002-43 ze dne 14.12.2004 a čj. 1 As 15/2006-73 ze dne 28.3.2007, a v nich vyjádřený právní názor, že *rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 4 z.č. 106/1999 Sb., je „vydáno“, jestliže je v uvedené lhůtě žadateli doručeno jeho písemné vyhotovení*, Městský soud v Praze pouze uvádí, že z důvodů shora uvedených tento právní názor nezastává. Nejvyšší správní soud své rozhodnutí opřel o argumentaci, že jím učiněný výklad je nutný pro to, aby se žadatel mohl seznámit s obsahem rozhodnutí a zjistit, zda jsou splněny podmínky pro fikci rozhodnutí a tím i podmínky pro podání opravného prostředku či správní žaloby proti takovému fiktivnímu rozhodnutí. K této argumentaci Městský soud v Praze opakuje, že dle jeho mínění jsou práva a obrana žadatele zachována; proti výkladu Nejvyššího správního soudu pak stojí další shora uvedené argumenty. Nejvyšší správní soud ostatně v rozsudku čj. 1 As 15/2006-43 mimo jiné uvedl, že *„ani případné úvahy o judikatorním odklonu v tom smyslu, že by patnáctidenní lhůta k poskytnutí informace byla považována za lhůtu procesní, a tudíž by k jejímu dodržení postačovalo podat příslušné rozhodnutí o poskytnutí či odepření informací k poštovní přepravě, by v projednávané věci nebyly významné. Obvodní ředitelství Policie České republiky Praha 5 totiž své rozhodnutí podalo k poštovní přepravě až dne 8.1.2004, tj. po uplynutí zákonné patnáctidenní lhůty, takže odchýlení se od doposud zastávaného právního názoru by na věc samou nemělo žádný vliv; fikce negativních rozhodnutí by i v tomto případě nastaly“*. Nejvyšší správní soud tedy v uvedeném rozsudku neřešil shodnou situaci jako Městský soud v Praze v souzené věci.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2006, Č.j.: PSP-278/OVK-ČJ-201-2006, jímž bylo rozhodnuto o odvolání (předloženém žalovanému dne 21.6.2006), a které bylo již dne

30.6.2006 uloženo na poštovním úřadě, bylo tedy podle názoru soudu vydáno (jako individuální správní akt v podobě, jíž je správní orgán vázán) ve lhůtě stanovené v § 16 odst. 3 z.č. 106/1999 Sb. Nenastala tedy žalobou tvrzená fikce, že žalovaný vydal rozhodnutí, jímž odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí ze dne 26.5.2006, Č.j.: OR II -163-6/SKS-2006 potvrdil. Neexistence žalobou napadeného fiktivního rozhodnutí odvolacího orgánu je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, pro který soud žalobu v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písmo a) s.ř.s., jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

Žalobní námitky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2006, Č.j.: PSP-278/OVK-ČJ-201-2006, soud neshledal důvodnými. Žalovaný tímto rozhodnutím podle § 59 odst. 2 z.č. 71/1967 Sb., zrušil prvostupňové rozhodnutí ze dne 26.5.2006, Č.j.: OR II – 163-6/SKS-2006, jímž žádosti žalobce o poskytnutí informací nebylo zčásti vyhověno.

Podle § 59 odst. 2 z.č. 71/1967 Sb., jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Podle § 59 odst. 3 téhož zákona, odvolací orgán rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, k novému projednání a rozhodnutí, pokud je to vhodnější zejména z důvodu rychlosti nebo hospodárnosti; správní orgán je právním názorem odvolacího orgánu vázán.

Žalobce namítl, že odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí pouze zrušil, aniž by zároveň rozhodlo tom, že se věc vrací k novému projednání a rozhodnutí, a zároveň rovněž namítl, že odvolací orgán měl prvostupňové rozhodnutí změnit. Tyto žalobní námitky nejsou dle mínění soudu oprávněné. Soud poukazuje na to, že odvolací orgán rozhodnutí zruší a věc vrátí k novému projednání tehdy, pokud shledá vady, které uloží k odstranění správnímu orgánu prvního stupně, který po té ve věci opětovně rozhodne. Pokud však odvolací orgán zjistí, že prvostupňové rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno /pro nesoulad s hmotněprávními předpisy/, pak prvostupňové rozhodnutí zruší, aniž by věc vracel k novému rozhodnutí (neboť nové rozhodnutí ve věci již vydáno nemá být).

Žalovaný v daném případě ve výroku rozhodnutí výslovně uvedl, že rozhoduje podle § 59 odst. 2 z.č. 71/1967 Sb., z odůvodnění rozhodnutí pak vyplývá, že dospěl k závěru, že poskytnutí požadovaných informací o obsahu celého stížnostního spisu nebrání žádná zákonná překážka, tedy mají být poskytnuty v plném rozsahu podané žádosti. Povinný subjekt /prvostupňový orgán/ vydává ve věci žádosti o informace rozhodnutí pouze v případě, pokud žádosti, byť zčásti, nevyhoví (§ 15 odst. 1 z.č. 106/1999 Sb., ve znění účinném v rozhodné době), jinak informace fakticky poskytne (rozhodnutí o tom, že žádosti vyhovuje, nevydává). Zjistil-li tedy odvolací orgán, že všechny požadované informace měly být povinným subjektem poskytnuty, pak správně prvostupňové rozhodnutí pouze zrušil, a věc nevracel k novému projednání a rozhodnutí, neboť prvostupňový správní orgán, vázán názorem odvolacího orgánu, byl povinen informace fakticky v plném rozsahu poskytnout, nikoli ve věci znovu rozhodovat. Zákon předpokládá vydání pouze /byť zčásti/ nevyhovujících rozhodnutí, žádosti je vyhověno nikoli rozhodnutím o tom, že se informace poskytují, nýbrž jejich faktickým poskytnutím. Soud je proto toho názoru, že ani žalovaný nepochybil, když prvostupňové rozhodnutí zrušil, tedy nezměnil s tím, že by sám rozhodlo tom, že požadované informace se žalobci v plném rozsahu poskytují.

Je skutečností, že žalobce v odvolání podaném dne 6.6.2006 proti rozhodnutí ze dne 26.5.2006, Č.j.: OR II -163-6/SKS-2006 vznesl celou řadu odvolacích námitek, které žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezmínil a neřešil je. Za situace, kdy žalovaný podanému odvolání plně vyhověl, uvedené prvostupňové rozhodnutí zrušil a výslovně konstatoval, že poskytnutí všech požadovaných informací nebrání žádná zákonná překážka, soud neshledává v postupu žalovaného nic, co by zkrátilo práva žalobce; na věci by nic nezměnilo, pokud by žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil navíc i z jiných důvodů, než pouze z těch, které v odůvodnění rozhodnutí uvedl. Bylo-li cílem podání žádosti o informace

požadované informace obdržet, pak rozhodnutím žalovaného bylo žalobci vyhověno. Nezákonnost napadeného rozhodnutí nelze dovozovat ani pokud by žalobci informace dosud v plném rozsahu poskytnuty nebyly, neboť to již je věci postupu prvostupňového správního orgánu po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že odvolací orgán neřešil veškeré odvolací námitky, nemělo vliv na výrok jeho rozhodnutí a podle názoru soudu ani na faktický dopad rozhodnutí žalovaného do žalobcových práv. Žalobce v odvolání mimo jiné vyslovil i pochybnost o nepodjatosti Bc. P. D., kterou odůvodnil jeho úkonem učiněným dne 8.2.2006 a dále tím, že není osobou oprávněnou ke správnímu řízení. Důvody pochybnosti o nepodjatosti uvedené osoby tedy žalobce opírá o skutečnosti, které nastaly ještě před vydáním předmětného prvostupňového rozhodnutí ze dne 26.5.2006, a to přestože na jeho vydání se již Bc. P. D. nepodílel; alespoň to nevyplývá z obsahu správního spisu a netvrdí to ani žalobce. Tato odvolací námitka tak dle mínění soudu, nebyla v případě odvolání podaného proti rozhodnutí ze dne 26.5.2006 na místě. Žalobci je třeba dát za pravdu v tom, že o vznesené námitce podjatosti je třeba rozhodnout před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Skutečnost, že tak žalovaný v daném případě neučinil, však nemá vliv na zákonost jeho rozhodnutí, jímž prvostupňové rozhodnutí zrušil. Jak soud již uvedl shora, předmětné rozhodnutí žalovaného by nemělo jiný dopad do práv žalobce ani tehdy, pokud by žalovaný shledal i jiné, než v rozhodnutí uvedené důvody pro zrušení prvoinstatčního rozhodnutí (tj. například i podjatost ve věci rozhodujícího pracovníka úřadu).

Za nedůvodnou soud považuje i žalobní námitku nicotnosti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26.5.2006, Č.j.: OR II - 163-6/SKS-2006 a rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2006, Č.j.: PSP-278/OVK-ČJ-201-2006. Žalobce nicotnost (případně nezákonnost) uvedených rozhodnutí opírá o překážku věci rozhodnuté, která dle jeho mínění vyplývá jednak z existence fiktivního rozhodnutí žalovaného nastoleného marným uplynutím 15 denní lhůty po podání odvolání dne 6.6.2006 proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26.5.2006, Č.j.: ORII-163-6/SKS-2006, jednak ze sdělení povinného subjektu ze dne 8.2.2006, že se žádosti žalobce plně vyhovuje a jednak z předchozího fiktivního rozhodnutí žalovaného nastoleného uplynutím lhůty 15 dnů po podání odvolání dne 22.3.2006 proti správnímu aktu ze dne 8.2.2006 obsaženému na čl. 21 stížnostního spisu.

Soud je toho názoru, že překážkou věci pravomocně rozhodnuté bránící vydání napadeného rozhodnutí žalovaného by mohlo být pouze dřívější rozhodnutí vydané v téže věci, tj. dřívější rozhodnutí o odvolání, které žalobce podal 6.6.2006 proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26.5.2006, Č.j.: ORII-163-6/SKS-2006 (nikoli tedy i další rozhodnutí /akty/ namítané žalobou). Fikci rozhodnutí o odvolání podaném 6.6.2006 proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26.5.2006, Č.j.: ORII-163-6/SKS-2006, však soud neshledal, jak je podrobně odůvodněno shora. Vydání žalobou napadeného rozhodnutí tedy překážka věci rozhodnuté nebránila.

Překážkou věci pravomocně rozhodnuté bránící vydání předmětného prvostupňového rozhodnutí ze dne 26.5.2006, Č.j.: ORII-163-6/SKS-2006 by byla existence dřívějšího pravomocného rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 14.12.2005, vydaného podle § 15 odst. 1 z.č. 106/1999 Sb., tedy takového rozhodnutí, jímž žádosti, byť zčásti, nebylo vyhověno (podle mínění soudu tedy nikoli sdělení povinného subjektu ze dne 8.2.2006, že se žádosti žalobce plně vyhovuje). Existenci překážky věci rozhodnuté bránící vydání předmětného prvostupňového rozhodnutí soud nezkoumal, neboť je toho názoru, že nejde o skutečnost, která by mohla mít vliv na výrok napadeného rozhodnutí žalovaného. Výrokem napadeného rozhodnutí bylo totiž rozhodnutí ze dne 26.5.2006, Č.j.: ORII-163-6/SKS-2006 zrušeno. Stejně (výrokem téhož znění) by žalovaný musel rozhodnout, i pokud by zjistil, že prvostupňové rozhodnutí nemělo vůbec být vydáno, neboť o žádosti ze dne 14.12.2005 bylo již dříve pravomocně rozhodnuto. Pokud se tedy žalovaný nezabýval tím, zda vydání

rozhodnutí ze dne 26.5.2006, Č.j.: ORII-163-6/SKS-2006 nebrání překážka věci pravomocně rozhodnuté, přesto však toto prvostupňové rozhodnutí (byť z jiných důvodů) zrušil s tím, že žalobci mají být požadované informace poskytnuty, pak dle mínění soudu v rozhodnutí žalovaného nelze shledat nic, čím by došlo ke zkrácení žalobcových práv.

Soud proto žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2006, Č.j.: .PSP-278/OVK-ČJ-201-2006, jímž žalovaný zrušil rozhodnutí Policie České republiky, Obvodního ředitelství Praha II ze dne 26.5.2006, č.j. OR II-163-6/SKS-2006, neshledal důvodnou. Proto žalobu v této části zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1,3 s.ř.s., jak je ve výroku rozsudku uvedeno, neboť žalobce neměl úspěch ve věci a zčásti byla žaloba odmítnuta; žalovanému náklady řízení nevznikly.